

Vzpomínka na paní učitelku Burianovou

Když jsem 1. září 1989 doprovázela naši prvorozenou Májinku poprvé do školy, všechno jsem popletla, a to proto, že jsem do školy chodila v jiné zemi. Místo abychom společně seděly v lavicích už ve tři čtvrtě na osm, jak se sluší v českých školách, dorazily jsme, pochopitelně poslední, za půl minuty osm. Paní učitelka nás uvítala s úsměvem (na dítě), ale i s velmi přísným pohledem (na mě). Měla pravdu. A protože dětem rozuměla a my jsme ji měli rádi, do první třídy k ní chodily i naše ostatní dvě děti. Mám před očima celou mozaiku vzpomínek. Jednou zapomněla, aby si děti napsaly do notýsku, že druhý den bude jídelna zavřená

– všem 25 prvňáčkům přinesla oběd, který jim přichystala. Nikdy o tom nepadlo slovo, bylo to pro ni samozřejmé. Byla plachá, skromná, malá, velikostí se k dětem hodila. Jednou si jedna roztržitá droboučká prvňáčka spletla v šatně kabát a oblékla si stejně červený kabát jedné „deváčky“. Druhý den, když už bylo vše prošetřené a vyjasněné, aby paní učitelka dokázala, že opravdu šlo o omyl, oblékla si sama kabát – a i jí byl veliký. Byla ale také velmi pevná a zásadová: nechala opakovat první třídu jedné holčičce, protože si byla jista, že jí to prospěje. Vidím ji v šedých teplácích a bílém tričku při hodině tělocviku, i při této pří-

ležitosti jemnou a elegantní. Do poslední chvíle měla dívčí půvab. Když jsme se později občas potkávaly, vždycky se na děti s upřímným zájmem vyptávala. S jemným mávnutím ruky a lehkým uzarděním od sebe odkláněla chválu či jen slova úcty. Šla dál svou cestou a přitom nenápadně sbírala papíry pavalující se po zemi. Když po několika prvních dnech školní docházky naše Májinka přinesla domu úkol, pod nímž bylo napsané velké B, dlouze jsem ji museli přesvědčovat a chlácholit, že to B neznamená Blbě, ale Burianová.

Paní učitelka Burianová.

Adriana Skálová